ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
Διεύθυνσις 32—02
Σύνταξις - Διαχείρισις 28—52

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΪΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ
ΕΤΟΣ 13ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3768

ΚΥΡΙΑΚΗ
6
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1963

Τιμὴ φύλλου Δραχ. 1,50

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ ΤΟΥ ΒΡΑΧΜΑΝ...

Σύμφωνα μὲ ἕνα παλαιὸν μῦθον, στὸ βάθος ἑνὸς ἀπαισίου πηγαδιοῦ εἶχαν ριφθῆ οἱ κολασμένοι καὶ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα διὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν· ὅταν δὲ ὁ Βράχμαν ἀντελαμβάνετο ὅτι ἕνας κολασμένος εἶχε ἀρκετὰ ἐξαγνισθῆ, τοῦ ἔρριχνεν ἕνα σχοινί, νὰ πιασθῆ καὶ ν' ἀνεβῆ στὸ φῶς... Καὶ μιὰ φορὰ ἔκαμε λάθος ὁ Βράχμαν, τὸ Ὑπέρτατον Ὄν τῶν Ἰνδῶν. Ἔρριψε τὸ σχοινὶ τοῦ λυτρωμοῦ εἰς ἕνα ἀνέτοιμον κολασμένον, ὁ ὁποῖος τὸ ἔπιασε καὶ ἤρχισε ν' ἀναρριχᾶται, διὰ ν' ἀντιληφθῆ μετ' ὀλίγον ὅτι καὶ ἄλλοι ἁμαρτωλοὶ ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας, ἀναρριχώμενοι ἀπὸ τὸ ἴδιο σχοινί, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὸ βάρος τόσων ἀνθρώπων, ἔτριζεν ἐπικινδύνως. Ὁ κληθεὶς διὰ τὴν σωτηρίαν ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς ἀπὸ κάτω καὶ τοὺς ἐφώναξεν ὅτι τὸ σχοινὶ εἶχε ριφθῆ δι' αὐτόν, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παραιτηθοῦν τῆς προσπαθείας νὰ σωθοῦν καὶ ἐκεῖνοι, ἄλλως τε τὸ σχοινὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς βαστάξῃ ὅλους καὶ θὰ ἐκόπτετο. «Ἔ σεῖς τοὺς ἐφώναξε. Φύγετε! Τὸ σχοινὶ θὰ κοπῆ!». Καὶ πράγματι ἐκόπη τὸ σχοινί, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βυθισθοῦν ἐκ νέου ἅπαντες εἰς τὸ κολαστήριον... Ἐνῷ δὲ διεμαρτύρετο καὶ διεπληκτίζετο μὲ τοὺς ἄλλους κολασμένους ὁ πρῶτος, ἀκούσθηκε ἀπὸ ψηλὰ μία φωνή, ποὺ τοῦ ἔλεγεν ὅτι ὁ ἴδιος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὸ κόψιμο τοῦ σχοινιοῦ, ἑπομένως διὰ τὴν ματαίωσιν τῆς σωτηρίας του, διότι, ὡς ἀπέδειξε μὲ τὴν συμπεριφοράν του, δὲν εἶχεν ἀπολυτρωθῆ ἐκ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἰδιοτελείας, μὲ τὸ νὰ θέλῃ μόνον τὴν ἰδικήν του σωτηρίαν... Ἡ Θεία Δικαιοσύνη προσφέρει τὴν σωτηρίαν εἰς ὅλους...

Ἀλλὰ δὲν ἦτο θεῖος Βράχμαν ὁ στρατηγὸς Βαρδουλάκης. Καὶ μέσα στὸ ἀπέραντο πηγάδι τῶν «φακελωμένων» Ἑλλήνων ἔρριψε μ' ἐπιτηδειότητα τὸ σχοινί του διὰ νὰ σώσῃ δύο μόνον δικούς του: Τὸν κ. Πασχάλην Κόνταν, Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. Καραμανλῆ καὶ ἕνα ὑποψήφιον καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου Θεσσαλονίκης, βαρυνομένους, ὡς λέγεται, μὲ παλαιὰν «κομμουνιστικὴν δρᾶσιν». Καὶ δὲν ἐκόπη μὲν τὸ σχοινί, διότι αὐτὴ ἡ χαριστικὴ πρᾶξις του δὲν ἐγένετο ἐγκαίρως ἀντιληπτή, ἀλλὰ μὲ τὴν τωρινὴν της ἀποκάλυψιν ἐδημιουργήθη ἕνα πελώριον ζήτημα ἠθικῆς τάξεως.

Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ὑπηρεσιακὴ «ἀταξία» τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ πρᾶξις του ὡς περιεχόμενον. Διατὶ ἐχορήγησεν, ἐὰν ἐχορήγησε, πιστοποιητικὸν ἐθνικῶν φρονημάτων εἰς τὸν ὑποψήφιον καθηγητὴν Θεσσαλονίκης, πέραν τοῦ ὅτι ἦτο οἰκεῖος του; Ἀσφαλῶς, ἐπειδὴ ἐπίστευεν ὅτι ἦτο καλὸς καὶ ἄξιος ἐπιστήμων, γινόμενος δὲ καθηγητὴς θὰ προσέφερεν ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐθνικὸν τομέα τῆς ἐκπαιδεύσεως. Καὶ διότι ἐπίστευεν ὅτι ἐὰν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ καθηγητοῦ ἐγίνετο ἐμπόδιον κάποια ἐπιβαρυντικὴ ἐγγραφὴ εἰς ἕνα παλαιὸν «φάκελλον», αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο μόνον ἀδικία εἰς ἕνα ἐπιστήμονα, σήμερον ξένον πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ ζημία διὰ τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀξίων καὶ ἐντίμων καὶ νομοταγῶν πολιτῶν του, ὡς ἐπίστευεν ὁ στρατηγὸς Βαρδουλάκης ὅτι ἦτο ὁ ὑποψήφιος καθηγητής. Καὶ ἔτσι ἐβοήθησε, σχίζοντας ἢ παραβλέποντας τὸν «φάκελον», ν' ἀνέλθῃ ὁ νομοταγὴς καὶ ἔντιμος καὶ ἄξιος ἐπιστήμων εἰς τὴν καθηγητικὴν ἕδραν. Ἀλλὰ ἐὰν αὐτὰ ἀποτελοῦν ἁπλᾶς εἰκασίας, διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ κ. Κόντα ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ κ. Βαρδουλάκης, ἀφαιρῶν τὸν φάκελον, ἐτέλει ἐν ἀπολύτῳ καλῇ πίστει καὶ ἐν πλήρει ἐθνικῇ συναισθήσει, ὅτι ὁ «φάκελος» ἤξιζε νὰ καταστραφῇ ἢ ν' ἀποκρυβῇ. Διότι ὁ κ. Κόντας, τὴν «δρᾶσιν» αὐτὴν ποὺ τοῦ κατελόγιζεν ὁ «φάκελος» τὴν ἔκαμε μὲ καθαρῶς πατριωτικὰ καὶ ἐθνικὰ ἐλατήρια κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς, ὅπως τόσαι χιλιάδες Ἑλλήνων. Κανονικῶς δέ, ἤτοι ἄνευ τοῦ ἐγκληματικοῦ κινήματος τοῦ Δεκεμβρίου καὶ μετέπειτα συμμοριτοπολέμου, ὅλοι ὅσοι ἐξ ἀγνῶν πατριωτικῶν ἐλατηρίων, ὅπως συνέβη εἰς τὸν κ. Κόνταν, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἀντίστασιν καὶ μόνον εἰς αὐτήν, ἀντὶ νὰ ἐπιβαρυνθῶσι μὲ «φακέλους», θὰ ἔπρεπε νὰ τιμηθῶσι διὰ παρασήμων καὶ αἱ μᾶλλον ἔξοχοι πράξεις των νὰ περιλαμβάνωνται εἰς τὴν ἐτησίαν ἔξασιν τῆς «πολεμικῆς ἀρετῆς τῶν Ἑλλήνων», ἀντὶ νὰ ἀγνοοῦνται... Ἀσφαλῶς λοιπὸν ὁ στρατηγὸς Βαρδουλάκης ἔκρινεν, ὅτι ἐὰν διετηρεῖτο ὁ «φάκελος» τοῦ κ. Κόντα καὶ ἐκείνον θὰ ἠδίκει μὲ μίαν παράλογον καὶ ἀπαράγραπτον δίωξιν, ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος θὰ ἐζημίωνε μὲ τὸν τυχὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ κ. Κόντα ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ. Καὶ πρέπει νὰ εἶχεν ὁ κ. Βαρδουλάκης ἕνα πρόσθετον κίνητρον εἰς τὴν ἐνέργειάν του: Την ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ κ. Καραμανλῆ εἰς τὸν κ. Κόνταν, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπῆρξαν συμμαθηταὶ — ἐμπιστοσύνην, ἄλλωστε, οὐδέποτε διαψευσθεῖσαν, διότι ὁ κ. Κόντας, τὸν ὁποῖον γνωρίζει τὸ σύνολον τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ ἐκτιμᾶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ πραότητα τοῦ χαρακτῆρος του, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀκράδαντον ἐθνικήν του πίστιν, πράγματι ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς θέσεώς του.

Ἀλλά... Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ δὲν ἐσκέφθη ὁ κ. Βαρδουλάκης, πρέπει νὰ τὸ σκεφθῇ πρωτίστως ὁ κ. Καραμανλῆς καὶ νὰ τὸ σκεφθοῦν ἐπίσης ὅλοι οἱ ἄλλοι πολιτικοὶ ἡγέται: Ὅτι δηλαδή, ἀφ' ἧς στιγμῆς διαπιστοῦται τὸ κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς ἐπιζήμιον νὰ διατηροῦνται μέσω τῶν «φακέλων» κατατάξεις τῶν πολιτῶν εἰς κατηγορίας, ἐπιβάλλεται, ὄχι νὰ ρίπτεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κατὰ τρόπον λαθραῖον καὶ παράνομον, ἕνα σχοινὶ πρὸς σωτηρίαν μεμονωμένων ἀτόμων, ἀλλὰ νὰ δοθῇ λύσις τολμηρὰ καὶ γενική.

Τὸ καλεῖ, πλὴν τῶν ἄλλων, ἡ στοιχειώδης περὶ Δικαιοσύνης ἔννοια. Διότι δὲν εἶναι ἀνεκτὸν εἰς τίμιον Κράτος ὁ ἕνας νὰ κρύπτῃ τὸν ἐπιβαρυντικὸν φάκελον καὶ ὁ ἄλλος νὰ φουσκώσῃ ψευδῶς τὸ περιεχόμενον ἑτέρων φακέλων διὰ νὰ κατηγορήσῃ ἀνωτέρους δικαστικοὺς λειτουργούς, μὲ τὸν τερατώδη συλλογισμὸν ὅτι ἡ προφυλάκισις κατηγορουμένων διὰ τὴν δολοφονίαν τῆς Θεσσαλονίκης δὲν ἐγένετο τάχα ὑπὸ τὸ συντριπτικὸν βάρος τῆς δικογραφίας, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀνάμνησιν κάποιας δράσεως ἐπὶ κατοχῆς! Καὶ ἐπειδὴ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὀφείλομεν νὰ διερμηνεύσωμεν ὅλην τὴν ἀ η δ ί α ν, τὴν ὁποίαν εἰδικῶς ἡ κοινωνία· τῶν Πατρῶν ἐδοκίμασεν ἐκ τῆς ἐλεεινῆς ἀποπείρας νὰ ἀμφισβητηθῇ τὸ δικαστικῶς καὶ ἐθνικῶς ἄμεπτον φρόνημα τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Στυλιανοῦ Μπούτη, μὲ τὸ δῆθεν ἐπιχείρημα ὅτι κατὰ τὴν κατοχήν, ὡς Εἰρηνοδίκης εἰς τὴν Ζίτσαν τῆς Ἠπείρου, ἔλαβε μέρος εἰς «λαϊκὰ δικαστήρια», πρᾶγμα ποὺ ἦτο ψευδέστατον καὶ ἀπεδείχθη, ἀλλὰ καὶ ἀληθὲς ἐὰν ἦτο, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀδίκημα ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης ὑπὸ τὰς τότε μόνας ἐφικτὰς συνθήκας!

Ἡ Δικαιοσύνη ἐπιβάλλει νὰ ἰσχύσουν γενικὰ κριτήρια πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἔθνους ἀπὸ μίαν κακὴν τοῦ παρελθόντος κληρονομίαν. Ὅταν ἐξ αἰτίας τῶν «φακέλων» γίνεται στόχος ἐπιθέσεως ἕνας δικαστικὸς ἀ δ ά μ α ς ὡς ὁ Εἰσαγγελεὺς Στυλιανὸς Μπούτης καὶ ὅταν ἐκ τῆς ἰδίας αἰτίας ἀναγκάζεται νὰ παρανομήσῃ ἕνας — κατὰ τὰ ἄλλα — ἔντιμος καὶ ἔνδοξος στρατηγός, ὡς ὁ Ἐμμανουὴλ Βαρδουλάκης, σημαίνει ὅτι κάτι δὲν πάει καλὰ μὲ αὐτὴν τὴν ἐφεύρεσιν τῶν φρονημάτων καὶ εἶναι καιρὸς διὰ ριζικὴν ἀναθεώρησιν. Διότι ἁλίμονον εἰς τὴν Δικαιοσύνην, ὅταν ἐφθάσαμεν νὰ κατηγοροῦνται οἱ στύλοι της, ὅταν πρέπει νὰ σώζωνται μόνον ὅσοι διαθέτουν ἕνα Βαρδουλάκην ἢ ἕνα Καλαντζῆν, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι νὰ τιμωροῦνται μὴ δυνάμενοι νὰ γίνουν οὔτε ὁδοκαθαρισταὶ τοῦ Δήμου, μηδὲ κἂν καθαρισταὶ νεκροταφείου!

Ἂς εὐχηθῶμεν ἡ παρανομία τοῦ στρατηγοῦ Βαρδουλάκη νὰ συντελέση εἰς διέγερσιν τῆς συνειδήσεως τῆς δικαιοσύνης, ὥστε νὰ εὑρεθοῦν ἄλλοι ἄνδρες καὶ ρίψουν στὸ πηγάδι τῶν «φακέλων» ἕνα μακρὺ καὶ γερὸ σχοινὶ δι' ὅλους, ὥστε ν' ἀνέλθουν εἰς τὸ φῶς τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐννόμου ζωῆς μιᾶς δημοκρατικῆς ἰσοπολιτείας.

ΦΩΚΙΩΝ ΖΑΪΜΗΣ

Ἐν ὀνόματι τοῦ Λαοῦ διὰ τοὺς ἀγῶνας του, ἔχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ Κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἦτο πιστός

Ἐν σχέσει μὲ τὴν θέσιν τοῦ κ. Φωκίωνος Ζαΐμη εἰς τὴν μεγάλην φιλελευθέραν καὶ δημοκρατικὴν παράταξιν, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ΝΑ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΩΜΕΝ μερικὰ ΓΕΓΟΝΟΤΑ εἰς ὅσους προσποιοῦνται ὅτι τὰ ἐλησμόνησαν ἢ πράγματι τὰ ἐλησμόνησαν.

Ἐν πρώτοις, ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης μετέσχε τοῦ συνδυασμοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1961, ὡς ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς ἡγεσίας. Ἑπομένως, δὲν εἶγινεν ἀνεξάρτητος μετὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ δὲν βαρύνεται μὲ καμμίαν «ἀποσκίρτησιν». Καὶ δὲν ἦτο ἡ πρώτη ἢ μόνη φορά, καθ' ἣν ὁ κ. Ζαΐμης μετεῖχε τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας ὡς συνεργαζόμενος. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1958 ἐπίσης ὡς ἀνεξάρτητος συνέπραξε μετὰ τοῦ Κόμματος Φιλελευθέρων. Καὶ κατὰ τὰς ἀκόμη προηγουμένας ἐκλογὰς τοῦ 1956 πάλιν συνεργαζόμενος συνέπραξε μετὰ τῶν κομμάτων τῆς τότε «Δημοκρατικῆς Ἑνώσεως». Ὁ κ. Ζαΐμης, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Κόμματος Φιλελευθέρων, κατὰ τὸ ἔτος 1949, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἀποχώρησίν του, παρέμεινε σταθερῶς ὡς συνεργαζόμενος ἀλλὰ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ τοῦ μεγάλου κόμματος Φιλελευθέρων, οἱονδήποτε καὶ ἂν προσελάμβανεν ἑκάστοτε τίτλον.

Καὶ ἔμεινε συνεργαζόμενος, διότι ἠσθάνετο ὅτι ΜΟΝΟΝ ΕΤΣΙ θὰ εἶχε τὴν εὐχέρειαν κινήσεων ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ τοῦ φιλελευθέρου καὶ δημοκρατικοῦ κόσμου, ὑπὲρ τῆς ὁποίας εἰργάσθη μὲ πίστιν καὶ ἐπιμονήν, ἀναδειχθεὶς ἐκ τῶν πρωτεργατῶν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν μετὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1961 δήλωσιν ἐν τῇ Βουλῇ ἀνέφερεν ὅτι εἶναι ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ καὶ ὄχι ἁπλῶς ἀνεξάρτητος.

Δεύτερον, ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διετίας 1961 — 63 ἐπολιτεύθη ΠΑΝΤΟΤΕ ΥΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ. Καὶ τὴν νόθευσιν τῶν ἐκλογῶν κατήγγειλε. Καὶ τὴν κυβέρνησιν Καραμανλῆ κατεψήφισεν ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς ἀπεχώρησεν ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν βουλευτῶν τοῦ Κέντρου. Ὑπῆρξεν, ἔστω καὶ ὡς

συνεργαζόμενος ἕνας ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ.

Ἐπιβάλλεται νὰ προστεθῇ, ὅτι ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης ἔχει μίαν μακρὰν ἱστορίαν ΠΙΣΤΕΩΣ καὶ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ εἰς τὴν ἰδεολογίαν τοῦ φιλελευθέρου Κέντρου. Πολιτεύεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 καί:

ΟΥΔΕΠΟΤΕ μετέσχεν ἄλλου συνδυασμοῦ, πλὴν τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ φιλελευθέρου.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐψήφισεν ὑπὲρ κυβερνήσεως μὴ προερχομένης ἀπὸ τὸ κόμμα Φιλελευθέρων ἢ τὸ δημοκρατικὸν Κέντρον.

Βεβαίως, ὑπῆρξαν καὶ ἐνέργειαί του, αἱ ὁποῖαι τὸν διεχώρισαν ἐκ τῆς ἐπισήμου κομματικῆς πολιτικῆς. Εἰς ταύτας προέβη μὲ τὸ ἠθικὸν δικαίωμα τοῦ ἀνεξαρτήτου. Καὶ ἂν ἀκόμη αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ ἦσαν βλαπτικαί, ἡ βλάβη ἦτο ἀσυγκρίτως μικροτέρα ἐκείνης, ἡ ὁποία προῆλθεν ἐξ ἐνεργειῶν ἄλλων μελῶν τοῦ κόμματος, αὐτοδεσμευμένων νὰ πειθαρχοῦν καὶ ὅμως ἀπειθαρχούντων. Ἀλλὰ αἱ ἐνέργειαι τοῦ κ. Ζαΐμη, ὅπως π. χ. ἡ μὴ ἀπουσία του ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Βασιλικοῦ λόγου καὶ ἡ ἀργότερον ἄνοδός του εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀπέβλεπαν εἰς τὴν δι' ἄλλων μεθόδων, πλὴν τοῦ «ἀνενδότου ἀγῶνος», ἐπίτευξιν ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΚΟΠΟΥ καὶ ὑπάρχουν ἀποδείξεις ὅτι ὑπῆρξαν ΩΦΕΛΙΜΟΙ ἐνέργειαι ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ. Ἀλλά, καλύτερα νὰ μὴ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, πρὸς τὸ συμφέρον ὄχι τοῦ κ. Ζαΐμη, ἀλλὰ τοῦ κόμματος τοῦ Κέντρου.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω δύο λόγους, δὲν ἐδημιουργήθη ποτέ, οὔτε καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ ποτὲ ζήτημα «ἠθικῆς τάξεως» διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ κ. Ζαΐμη ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἐπικειμένου ἀγῶνος, εἰμὴ εἰς ἐγκεφάλους κενοὺς ἢ νοσηροὺς ἢ ἁπλῶς ἰδιοτελεῖς.

Διὰ τὴν σώφρονα ἡγεσίαν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ ὑλακὰς ἢ νιαουρίσματα, ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης ὄχι μόνον ἔχει ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙΚΩΣ τὴν θέσιν του εἰς τὸν συνδυασμόν, ἀλλὰ καὶ ἔχει μετὰ τὸν ἀρχηγὸν ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΘΕΣΙΝ. Τὴν δὲ θέσιν αὐτὴν δὲν τὴν ἔχει ἐξ ἀπονομῆς ἢ πριμοδοτήσεως, ἀλλὰ ἐξ ἰδίας δυνάμεως, ὡς ἠθικὴν ἐπίστευψιν τῶν πολυετῶν ἀγώνων του ὑπὲρ τοῦ Φιλελευθερισμοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας, ἐπίσης δὲ ἐν ὀνόματι τῆς λευκῆς του προσωπικότητος. Τὴν θέσιν του αὐτὴν τὴν ἔχει ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1958 9.216 σταυροὺς προτιμήσεως καὶ 9433 κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1961.

Ἥρεμος καὶ γαλήνιος, ὡς εἶναι οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι, ἀντιπαρῆλθεν ὁ κ. Ζαΐμης τὴν περὶ τὸ πρόσωπόν του στρεφομένην εὐτελῆ καὶ κατ' οὐσίαν ἀντικομματικὴν προσπάθειαν. Ἥρεμος καὶ γαλήνιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα, βέβαιος ὅτι ὁ Λαὸς τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας θὰ τοῦ ἐκφράσῃ, δι' ἄλλην μίαν φορὰν καὶ κατὰ πανηγυρικὸν τρόπον, τὴν ἐμπιστοσύνην του, εἰς ἀναγνώρισιν, ἄλλως τε, τοῦ γεγονότος ὅτι ΚΑΙ ἐκ τῆς ἀνεξαρτήτου θέσεώς του προσέφερεν ὁ κ. Φωκίων Ζαΐμης ΠΟΛΥΤΙΜΟΥΣ ὑπηρεσίας εἰς τὸ Κέντρον ΚΑΙ κατὰ τὸν προκείμενον ἀγῶνα θὰ εἰσφέρῃ προσωπικῶς ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ὑπὲρ τῆς Νίκης!

Ὁ συνδυασμὸς Ἑνώσεως Κέντρου νομοῦ Ἀχαΐας

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ Γεώργιος
Βγενόπουλος Τάσης
Γιαννόπουλος Ἀθανάσιος
Δρούλιας Τάσης
Ζαΐμης Φωκίων
Κατσικόπουλος Τάκης
Παπαγιαβῆς Γεώργιος
Σακελλαρόπουλος Νικ.
Φωτήλας Ἀσημάκης

Ὁ συνδυασμὸς τῆς Ε.Ρ.Ε.

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Παν.
Γεροκωστόπουλος Ἀχιλλεὺς
Διγενόπουλος Νικ.
Καρασπήλιος Ἀπόστολος
Μουτούσης Παν.
Οἰκονομίδης Πολυζώης
Παπαρρηγόπουλος Βασ.
Σακελλαρόπουλος Γεώργ.
Στεφανόπουλος Κωνστ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ὁ κ. ΔΗΜ. ΠΕΝΤΕΔΕΚΑΣ

Μὲ θλῖψιν εἰλικρινῆ ἀποχωρίζεται ἡ κοινωνία μας τὸν κ. Δημ. Πεντεδέκαν, Διευθυντὴν τοῦ Α' Δημοσίου Ταμείου, μετατιθέμενον εἰς Ἀθήνας καὶ τοποθετούμενον εἰς τὴν Γενικὴν Ἐπιθεώρησιν τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου. Ὁ κ. Πεντεδέκας, ἂν καὶ διευθύνων μίαν ὑπηρεσίαν ἐνοχλητικήν, κατώρθωσε νὰ γίνῃ λίαν ἀγαπητός, διότι ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ φορολογουμένου καί, ἐνῶ παρεῖχεν ἀφειδῶς πᾶσαν αἰτουμένην καὶ δυνατὴν εὐκολίαν, ἐν ταύτῳ ἀνεβίβαζε τὸν ρυθμὸν τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δημοσίου, δεχθεὶς διὰ τοῦτο κατ' ἐπανάληψιν καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὰ συγχαρητήρια τοῦ ὑπουργείου. Οὕτω ὑπῆρξεν ἕνας ἀποδοτικὸς Ταμίας τοῦ Δημοσίου καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν φορολογουμένων. Παραλλήλως, ἀνεδείχθη εἰς κοινωνικὸν παράγοντα τῆς πόλεώς μας, διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προσωπικῶς συνέβαλε, διὰ τοῦ κύρους του, πλησίον τῶν ἐν Ἀθήναις ἁρμοδίων. Ἐπὶ πλέον ἐδημιούργησε γύρω του μίαν φιλικὴν ἀτμόσφαιραν, λόγω τοῦ ἐξαιρετικῶς προσηνοῦς καὶ ἐγκαρδίου του χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ εὐρυτέρων πνευματικῶν διαφερόντων του. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ μετάθεσίς του, ἀνατόφευκτος λόγῳ οὐσιαστικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνόδου, ἐπροξένησε πράγματι θλῖψιν, τόσον ἐν γένει εἰς τὴν κοινωνίαν μας, ὅσον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν «Ἡμέραν», εὐτυχοῦσαν νὰ τὸν καταλέγῃ μεταξὺ τῶν καλῶν φίλων. Αἰεύχαὶ μας τὸν συνοδεύουν.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αἱ «συνεργαζόμεναι» γυναικεῖαι ὀργανώσεις ζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων νὰ προσλάβουν εἰς τὰ ψηφοδέλτια γυναῖκες καὶ μάλιστα εἰς εὐρεῖαν κλίμακα, ἰσχυριζόμεναι ὅτι τοῦτο «θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν προβολὴν καὶ τὴν ἔνδυναμωσιν τῶν πολιτικῶν κομμάτων». Ἀσφαλῶς, δὲν τὰ πιστεύουν αὐτὰ αἱ πολιτικολογοῦσαι κυρίαι, διότι αἱ γυναῖκες ψηφίζουν ἄνευ φυλετικῶν κριτηρίων ἢ καὶ προτιμοῦν τοὺς ἄνδρας ὑποψηφίους. Ἡ συμμετοχὴ γυναικῶν δὲν θὰ ἔδιδε καμμίαν νέαν δύναμιν εἰς τὰ κόμματα. Ἀλλὰ ἐὰν αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν πιστεύουν ὅτι διαθέτουν δύναμιν, διατί δὲν καταρτίζουν ἀμιγῆ γυναικεῖα ψηφοδέλτια;

Ἡ κ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ προαγωγὴ κατ' ἐκλογὴν εἰς τμηματάρχην α' τάξεως τῆς κυρίας Φανῆς Παπαχρίστου, διευθυντρίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου Θηλέων, εἶναι μία ὀφειλομένη ἀναγνώρισις τῶν προσφερομένων εἰς τὸ Ἵδρυμα ὑπηρεσιῶν ἐκ μέρους αὐτῆς τῆς ἀληθοῦς φιλανθρωπικῆς ἱερείας, ποὺ ἔχει προσφέρει ὅλην τὴν ζωήν της καὶ ὅλην τὴν ψυχήν της.

ΕΥΝΟΙΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποτελεσμάτων εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν Πατρῶν ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀνέκαθεν ἐγκατεστημένην ε ὐ ν ο ι ο κ ρ α τ ί α ν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς σχολὰς ὑπὲρ ὡρισμένων κατηγοριῶν πολιτῶν καὶ εἰς βάρος τόσον τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς δημοκρατίας καὶ συνταγματικῆς ἰσότητος, ὅσον καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἀναδείξεως. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πίνακος μὲ τὴν συνοδεύουσαν ἔκαστον ὄνομα ἐπιτευχθεῖσαν βαθμολογίαν μαρτυρεῖ ὅτι τὸ ἕ ν α τ έ τ α ρ τ ο ν τῶν εἰσαχθεισῶν σπουδαστριῶν δ ὲ ν ἐ δ ι κ α ι ο ῦ ν τ ο νὰ εἰσαχθῶσι μὲ τοὺς βαθμούς των καὶ ὑπερεπήδησαν τὰς δικαιουμένας καὶ ἀξίας ἀποκλειστικῶς λόγω τῆς ἰδιότητος τῶν γονέων των ὡς πολυτέκνων ἢ θυμάτων πολέμου!

Κάτι τὸ ἀνάλογον γίνεται σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρας καὶ ἀνωτάτας σχολάς, ὅπου μὲ τὸ δικαιολογητικὸν «ἐμένα ὁ πατέρας μου εἶναι δικηγόρος ἢ ἰατρὸς ἢ ἐκπαιδευτικὸς ἢ στρατιωτικὸς ἢ δημόσιος ὑπάλληλος ἢ τραπεζικὸς ἢ ποδοσφαιριστής», ὑποψήφιοι ὑστερήσαντες εἰς τὸν πνευματικὸν στίβον τῶν ἐξετάσεων παραμερίζουν τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς σφετερίζονται τὴν θέσιν, ἐν ὀνόματι ἑνὸς καλλιεργουμένου ἀπαραδέκτου φ ε ο υ δ α ρ χ ι σ μ ο ῦ. Τὸ ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐπερχόμενον κακὸν εἶναι διττόν: Καὶ οἱ παραγκωνιζόμενοι νέοι πικραίνονται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ἀδικίαν καὶ ἡ στάθμη τῆς ἐκπαιδεύσεως ὑποβιβάζεται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ